

почине, макаръ и за малко, на брѣга, а и ще си разнообрази, за да насбере сила за новъ пътъ.

Сенаторъ Диркъ плуваше по течението, което моряцитѣ наричаха Пасатъ — Трифтъ. Слѣдъ слънчевия день надъ морето се спущаше бавно ясна, звѣздна нощъ. Корѣбътъ плуваше съ половинъ вѣтръ. Вѣше югоизточенъ пасатъ. Ервинъ се бѣ облѣгналъ на рѣшетката и гледаше ту горѣ мигащитѣ звѣзди, ту долу въ съношумещитѣ вълни. Бѣше му тѣй тихорадостно въ душата, че той и не забѣлѣза капитана, който стоеше наблизко и гледаше нѣкждѣ замислено. Тая яснозвѣздна тишина го плашеше! Той се страхуваше отъ нея, защото не единъ пътъ се е случвало да се помрачи ясната нощъ и да дойде нѣкакво нещастие

— Трѣбва да се говори съ Ларзена, каза той съ половинъ гласъ. — Такава мъгла сѣ ще докара нѣщо.

— Мъгла ли? — си помисли Ервинъ, който чу капитана, и погледна съ недовѣрие слѣдъ него. Но той се вгледа по-внимателно наоколо и чакъ сега забѣлѣза, какъ бѣха поблѣднѣли звѣздитѣ и бавно но постепенно се стелѣше сива мъгла, която скоро покри морето, кораба. Морскиятъ вѣтръ се усилваше. Морето около кораба почна да кипи и шуми. Подъ силата на вѣтъра, корабътъ се изви настрана. Тръпки побиха младия морякъ: той отеднажъ си спомни, че въ такава мъгла намѣриха гроба си неговитѣ родители, и студена потъ поръси тѣлото му. Сега, каза си той, не може се видѣ никаква свѣтлина отъ идещитѣ отъ срѣща кораби. А морето тукъ е тѣсно и пътътъ е единъ . . . Една случайна срѣща съ другъ корабъ и . . . опасността е неизбежна: Той си спомни пакъ родителитѣ и се взрѣ въ гъс-